

**Slovenci na
Madžarskem v
luči ljudskega
štetja
STR. 4
Meni je
najbavše
pa najlepše
doma
STR. 6**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 16. maja 2013 ☼ Leto XXIII, št. 20

Dvajsti lejt so vküper spejvale

Leta 1993 so si nistrne – te ešče mlade – penzionistke iz Varaša, Slovenske vesi, Židove pa Traušče tak mislile, ka bi ustvaurile skupino, stera bi popejvala ljudske pesmi iz Porabja. Za tau si je najbola prizadevala *Aranka Schwarcz*. Nej dugo po ustanovitvi njim je Slovenska zveza ponidila pomauč, za mentorico k njim je pozvala glasbeno pedagoginjo iz Murske Sobotne *Marijo Rituper*. Pod njenim vodstvom so se ženske navčile dosti porabski pa prekmurški pesmi, ojdle so na nastope doma v Porabji, po Sloveniji pa največkrat po Prekmurji. Dapa popejvale so v Ljubljani pa v Budimpešti tō. Vküper s števankovskimi ženskami so vōdale dva CD-na.

11. majuša se je lepau napunila konferenčna dvorana Slovenskoga dauma v Monoštri. Na svetešnji koncert ob 20. obletnici so prišli generalni konzul v Monoštri *Dušan Snoj*, direktor Javnoga sklada za kulturne dejavnosti mag. *Igor Teršar* pa predsednik Državne slovenske samouprave *Martin Ropoš* tō.

Jubilantke je pozdravo pa na kratko notpokazo predsednik Slovenske zveze *Jože Hirnōk*, steri je ženskam prejkda spominsko listino pa nagrado. Ob 20. obletnici njim je priznanje Javnoga sklada za kulturne dejavnosti prejkda direktor *Igor Teršar*, steri je v svojom guči poudaro, ka je tisti cajt,

Jubilantke že dvajsti lejt spejavajo vküper

Na koncert so prišli znanci, pajdaši, žlata

gda so se varašake ljudske pevke ustanovile, biu cajt, ka se je razcvela kulturna dejavnost v Porabji. Jubilantke so z manjšimi dari ali pūšlom pozdravila druga slovenska društva pa organizacije tō.

V imeni skupine se je zahvalila vodja skupine *Aranka Schwarcz*, stera se je ejkstra zavalila Slovenskoj zvezi, ka nji je pomagala tak s pejnizi kak pri organizaciji. Kak je pravla, brez pomauči Slovenske zveze bi skupina nej mogla delati. Reči hvale so valale za *Klaro Fodor*, dugoletno sekretarko zveze tō, stera njim je organizirala poti, pa če je leko, nji je sprvajala tō. V imeni skupine se je zavalila *Mariji Rituper* za delo s skupino, za leipe nastope pa vküper doživete trenutke, vōre.

Mentorica *Marija Rituper* je zvün toga, ka je ženske navčila dosti lepi pesmi, najbole poposna (büszke) na tau, ka ji je navadila, naj kak največ slovenski gučijo. Pa nej samo te, gda je ona zraven, liki te tō, gda so med sebov.

Na koncerti – steri je biu slejdjen – ka so se ženske tak odlaučile, ka zavolo svoji lejt nedo tadale spejvale, so zvün jubilantk spejvale ešče skupine: Somboteltske spominšičice pod vodstvom Franceka Mukiča, Ljudske pevke iz Števanovec pa tamburaška skupina Odpisani s Cankove.

Marijana Sukič

Porabski plesi pa spomini na jubilaranta Weöresa

Minaulo je že en par lejt od tistoga, ka so porabskoga duhovnika *Ferenca Merkli-na* iz naše krajine prejk v edno vesnico blüzi Sombotela postavili. Gospaud Merkli se v Vasszécsenyi tö ne spozabijo svoji slovenski korenjé, bar gnauk na leto pozovéj kakšo kulturno skupino s Porabja v svojo nauvo faro.

Letos je biu te »Slovenski dén«, ali bole povödano slovenski zadvečerak na prvo nedelo majuša (bilau je tau den mater ranč tak). Dvorana kulturnoga doma se je brž napunila, domanje lüstvo z vesi je prišlo z veukim zanimanjem.

Na odri so se večkrat nutpokazali mladi folkloristi z Gorenjoga Sinika. Plesci ljudski plesov so se sükali na porabske pa druge slovenske melodije mladi goslarov *Patrika Bajzeka* na klarineti pa *Benjamina Sukiča* na fudaj. Vidli smo porabske pa druge slovenske plese.

Letos svetimo 100. oblejtnico rojstva eričnoga vogrskoga pesnika *Sándora Weöresa*. Kak je biu genij 20. stoletja povezani s Slovencami, od

nivoja, ranč tak dela pesnika Kajetana Koviča, šteroga sem osebno tö pozno...« Leta 1979 so na Madžarskom vöprišle knige s pesmimi *Dragotina Kettena, Ivana Cankara, Josipa Murna* pa *Otona Župančiča*, vse je s pomočjav *Jožeta Hradila* dojobrno Sándor Weöres.

Ka bi se Madžari pa Slovenci bole razmili, je dosta napravo *Avgust Pavel* tö. Marija Kozar je povödala, ka je prekmurski čednjak dojobračo slovenske ljudske pa umetne pesmi na vogrski gezik. Etnolog *Vilko Novak*, padaš Pavla, piše o prevodaj tak: »*Leko čütimo, ka ga je pelala želja po domanjoj slovenskoj zemlej, ta lübezen do Slovencev ma je davala mauč pri deli povezovanja med bejdvej kulturami.*« Navzauči so leko čüli slovensko ljudsko pesem

piso: »*Pokazo je žitek pa šege toga paverskoga, malovarašanskoga lüstva. Pri nas je niške od toga nika nej znau. Čüdovitna poezija slovensko-*

Judita Pavel je bila kak »sestra« Sándora Weöresa

ga naroda se je zglasila v bogatom, farbastom madžarskom geziki. Tau ma leko za-valita badva naroda.«

Po štenjej pesmi Avgusta Pavla (*Vonj nekdanjih otav*) je (h)či Avgusta Pavla *Judita Pavel* du-go gučala o svoji spominaj na jubilaranta Sándora Weöresa. Kesnejši pesnik se je naraudo v vesnici Csönge, njegvi startiške pa so steli, ka se dale vči. Tau je bilau v Somboteli samo tak mogauče, če pride k žlati ali tihincom živet. Najoprvin so ga steli dati škoniki matematike (tau ma je sploy lagvo šlau), sledik je prišo k držini Pavel v centri varaša. »*Naša držina je živela prejk poštije od gimnazije, tak smo se spoznali s Sanyinom – pa živeli vküper par mejscev. Zvali smo ga 'Cina', pri nas pa je včasik daubo sestro pa brata*« - se je spominala Judita Pavel pa cüjdala, ka je biu mladi Weöres slab pa lagvoga zdravdja. Donk pa se je dobro čüto v držinskem kraugi. »*Moja mati je bila si-gurna, depa je maloga Sanyina žmetno nanjé vzela, aj gorstane, aj se vči, aj flajsno živé. V zimi je nej sto mangli nasé djati pa eške kice na črejvlaj je nej sto nutzvezati*« - je povödala »nauva sestra« Sándora Weöresa, šteri je po par

mejscaj odišo nazaj v rodno ves za privatnoga vučenika.

Erični vogrski pesnik je Avgusti Pavli pisma piso do njegve smrti, štere je žena Pavla vkrajdjala. Leta 1981 so je nadrukni-vali, med njimi najdemo takše reči: »*Ge samo počivam, malo je dugi cajt, depa tádé...*«, »*gnauk se včim, gnauk nej, čakam, ka baude malo kisnej...*«. Avgust Pavel je svojoga varovanca eške audalič rikto, piso ma je: »*Genij more grata-ti cejli človek*«. V spominski knigaj Avgusta Pavla pa je Weöres napiso: Poezija naja je zdrüžila, un je biu škonik literature, ge pesnik začetnik; prejk mi je dau svojo najbaukšo sobo; sploy dosta sva se pogučavala; te sem napiso svoje prve pesmi; Pavel je biu »človek zmagovito-ga dela«, šteri je pomago talentom; brezi njega bi se dosta mladi upov vküpporüšilo...

Judita Pavel je še tapravla, ka je bilau tistoga ipa žmetno vödati samostojne zbirke poezije (önálló verseskötet), ka je nej bilau penez. »*200-300 lüdi je moglo naprej podpisati, ka do küpli knige, tiskarna je samo tak prejkvzela delo. Avgust Pavel je nagučo svoje vučenike, ka baudejo knige Sándora Weöresa sploy dobre, pa tak zrikto tisti par stau*

pa je lejt gor pa doj. Sledik je pesnik proso Judito, aj napiše pesem. Mala deklčina je napisala pesem o dinjaj, tau malo verzuško pa je Weöres nutspiso v svoj doktorat, kak priliko za mlašečo pisanje.

Po leti 1945 so Sándori Weöresi nej vödavali pesmi, zatok je piso za mlajše pa dojobračo s tihinski gezikov (zatok ma telko mlašeči pesmi). Leta 1963 je oprvin prišo pá v Somboteu, od tistoga mau je leko piso svoje pesmi tö. Vö so ma dali knige »*Tören tüüče*«, šteri naslov guči o dugom cajti brezi pisanja. »*Te sem se pá srečala ž njim*« - pravi Judita pa cüjde-je, ka je Weöres s svojov ženov *Amy Károlyi* dostakrat prišo v Pavlovo ižo. Eške pisma pesnika sta tö preštela, prva kak bi šla v druknivanje. Judita Pavel je svojo spominanje – štero so sprevali stari keipi na steni – končala s kratkimi pesmimi, štere je Sándor Weöres napiso na male papérnate cedale.

Slovenski pa literarni zadvečerak se je končo s plesi sinčarske folklore, med nastopom smo leko čüli solo igranje mladoga Sinčara *Szilárda Gyécseka*, na konci pa vidli pojbe, kak prejk vile skačejo, pa kak si eden drugoma klabük na glavau kladejo.

Na Slovenskom dnevi je gorstau pilo šest parov s Senika

toga je gučala *Marija Kozar* iz Sombotela. V 70-lejtaj je pesnik dojobračo slovenske pesmi: »*Literature mali narodov – kak je naš madžarski tö – leko gratajo en tau svetovne literature. Kriterij je nej tau, kelko lüdi má narod, liki kvaliteta napisani del. Tak leko najdejo paut, če rejsan so napisani v malom geziki. Tak mislim, ka so slovenske pesmi, ka sem dojobračo, svetovnoga*

»Jaz pa pojdem na Gorenjsko«, pa njeno varianto v madžarskom geziki. Sándor Weöres je kak dijak par mejscev živo pri držini slovenskoga polihistra, o tom piše tak: »*Čütim hvaležnost za tisti par mejscev, dosta sem se od njega navčo. Živo sem v njegvoj držini, mlajša - Laci pa Jutka - sta bila maliva. Pavel je biu vökivečno dejte, ge pa preveč star za svoja lejta...*« O prevodaj Avgusta Pavla pa je Weöres na-

Na dvorišči farofa so se dale družili – z okinčanim majpanom

naročnikov« - se je spominala Judita Pavel pa povödala rejči hvaležnosti Weöresa, šteri bi leko svoje knige ovak samo »po svoji smrti vöda«.

Sándor Weöres je svojo doktorskó disertacijo napiso o »narodjenji poezije«. Judita se spomina, ka je njeni oča sejdo v foteli pa kado cigare, Weöres

Med tistim časom, gda je v dvorani kulturni program biu, so na dvoriški farofa postavili majpan. Vsi navzauči so leko koštavali goričko zaseko pa mazali gutanje z dobrim vinom iz Vaskeresztosa. Gospaud Ferenc Merkli so v Vasszécseny pá pripelali en falajček slovenske (pa madžarske) kulture.

-dm-

Ko sem pred nekaj tedni delal red v svoji omari, mi je slučajno prišla v roko glasbena kaseta skupine Rokeri s Moravu z naslovom Tajna večera (zadnja večerja). Na kaseti se pojavijo razni jugoslovanski narodi pri skupni mizi, pri skupni večerji. Ko sem prisluhnil pesmi, ki je

kaj časa, potem se pa vrnejo v svojo domovino. Da bi njihovi otroci spoznali tudi državo in jezik domovine staršev, katere državljani so bili tudi sami, so vsako sredo popoldne obiskovali šolo »matične države«. Jugoslovanska šola je imela tri oddelke; oddelek v slovenskem jeziku, oddelek

Kaseta skupine Rokeri s Moravu z naslovom Tajna večera (zadnja večerja).

bila posneta 1989. leta, mi je v prvem trenutku šlo na smeh, kajti pesem nosi kanček humorja, potem me je pa spreletela misel, kaj je nastalo iz takratne Jugoslavije, in sem se takoj zresnil. Kajti način, kako je ta večnacionalna država razpadla, se mi je zdel grozen. Zamislil sem se, kaj je pomenila zame takratna Jugoslavija. Moja mati izhaja iz nekdane Jugoslavije, oče iz Porabja na Madžarskem. Oče je leta 1956 emigriral v Švico, ko sta se z mamo poročila, še ni imel švicarskega državljanstva, živel je kot begunec. Ko sem se rodil, sem dobil po mami jugoslovansko državljanstvo. Tako sem že v otroštvu, če me je kdo vprašal, kaj sem, odgovoril, da sem Jugoslovian. V naši šoli v Švici je bilo tudi veliko italijanskih otrok. V sredo popoldne nismo imeli pouka, tako so italijanski učenci šli v italijansko šolo, jaz pa v jugoslovansko. V 70-in in 80-ih letih so bili v Švici priseljenci gostujoči delavci (gastarbajterji), kajti domnevali so, da ostanejo le ne-

v makedonščini in oddelek v srbohrvaščini, katerega so obiskovali Hrvati, Srbi, Bosanci in Črnogorci. Jaz sem obiskoval srbohrvaški oddelek, ker je moja mama bila iz Srbije.

Slika na platnici kasete, ki sem jo našel, na nek način simbolizira bratstvo in enotnost vseh teh narodov in se spominjam, da smo tudi v šoli govorili o tem. Skoraj v vsaki vasi in mestu je bila v Jugoslaviji kakšna ulica, ki je bila poimenovana po bratstvu in enotnosti. To ime je nosilo precej šol, športnih društev in inštitucij. Spomnim se, če smo se peljali v nekdano Jugoslavijo z avtom, smo se vozili po avtocesti Bratstva in enotnosti. Predal in poimenoval jo je Josip Broz Tito, prečkala je 4 republike: vodila je od Ljubljane preko Zagreba in Beograda vse do Skopja in do grške meje.

Tudi v rojstni vasi moje mame v severni Srbiji imamo dolgo cesto, ki se še danes imenuje Bratstvo in enotnost. Spominjam se, da smo jo tako ime-

»Ti si naš«

novali, ko sem bil majhen otrok, toda ko sem postal najstnik, sem opazil, da starejši pravijo za to ulico Granica. Nisem razumel, zakaj, saj granica/meja ločuje, ne pa povezuje. Toda starejši so mi razložili, da je to starejše poimenovanje ulice, ki je vas razdelila na dva dela, na predel, v katerem so stanovali Srbi, in predel, v katerem so živeli Madžari. Takrat sem se zavedel, da ta ulica res ločuje, Srbe in Madžare. Mogoče je pojem bratstvo in enotnost res preveč optimističen, toda če sem iskren, v naši vasi med tema dvema narodoma nikoli nisem čutil posebnega sovraštva. Živeli smo normalno, spoštovali drug drugega, učili se jezik drugega, če se pa nekdo ni mogel popolnoma naučiti jezika drugega, je govoril v svoji materinščini. V družbi smo govorili tako srbsko kot madžarsko, kakor je naneslo. Sporazumevali smo se. Konec koncev, a ni to cilj komunikacije, da bi se sporazumevali, razumeli, o čem nam govori drugi in ga spoštovali? V tem smislu sta bratstvo in enotnost v naši vasi še danes živa.

Spominjam se, da sem imel v Švici v razredu sošolko Slovenko, tudi ona je vsako sredo hodila v jugoslovansko šolo, toda ona v slovenski oddelek. Snov je bila enaka, le da se jo je ona učila v slovenskem jeziku. V švicarski šoli, kjer sva obiskovala isti razred, so se dogajale zanimive stvari. Oba sva bila »Jugoslovana«, kljub temu se v lastni materinščini nisva razumela. Velikokrat sva se pogovarjala v nemščini, kajti jaz nisem znal dobro slovensko, ona ne srbsko. Švicarji pa so bili začudeni, zakaj se pogovarjava nemško, če prihajava iz iste države. Tudi učitelji niso tega razumeli. V redovalnici je ob državljanstvu v rubriki materinščina pisalo »jugos-

lawisch«. Velikokrat sva poskusila s slovensko punco razložiti učiteljem, da jugoslovansko nobeden ne govori, toda to ni bila enostavna naloga. S Slovenko, čeprav sva se večinoma pogovarjala nemško, sva čutila sorodnost, sva se podpirala, kajti prihajala sva iz Jugoslavije, bila sva Jugoslovana in za to so naju imeli tudi ostali.

Dvojezični ulični napis

Nekoč smo bili na šolskem izletu v Italiji. Nazaj grede so naju na meji cariniki poklicali z avtobusa, kajti imela sva jugoslovanski potni list, ki ga je bilo treba požigosati. Nekateri švicarski sošolci so ironično pripomnili, da »zaradi teh Jugovičev moramo zdaj čakati«. V tistem trenutku sva postala s Slovenko složna, in se v en glas branila. Če tudi nisva govorila istega jezika, nisva hodila v isti oddelek v jugoslovanski šoli ob sredah, sva bila složna, povezana. Povezana v bratstvu in enotnosti.

Moj oče je Slovenec iz Števanovec, torej na pol sem tudi sam Slovenec, kar sem povedal tudi svoji sošolki Slovenki. Očeta sem zaprosil, naj me nauči nekaj slovenskih besed, ki sem jih ponosno povedal tudi sošolki, toda ona ni razumela vsega, kar sem ji povedal. Na nekem starševskem sestanku se je oče začel slovensko pogovarjati z očetom Slovenke, toda – kot

mi je to pozneje povedala mama, ki je bila tam – Slovenec Slovenca v slovenščini ni razumel. Takrat se je tudi meni zdelo čudno, da se Slovenca v lastnem jeziku ne razumeta. Veliko bolje se je razumela moja mama s slovenskimi starši moje sošolke, kajti komunicirali so v mešanici srbohrvaščine, te pa moj oče, ki je bil doma iz Porabja

na Madžarskem, ni razumel. Šele pozneje sem doumel, da moj oče govori porabsko slovensko narečje, in na Madžarskem se ni učil knjižne slovenščine. Zgodba z roditeljskega sestanka mi je bila zanimiva, kajti uvidel sem, da se lahko zgodi, da se človeka z istim maternim jezikom, ki sta odraščala in se socializirala v različnih državah, ne razumeta. Hkrati pa se človeka različne narodnosti, različne materinščine, toda prihajajoča iz iste države, veliko bolj razumeta. Doumel sem, da je mojemu očetu, ki je prišel z območja »izven«, bila beseda »Jugoslav« abstraktna, pomenila mu je le ime neke države. Toda materi in staršem slovenske punce je to, da so bili Jugoslovani, pomenilo skupno zgodovino, veliko skupnih zgodb in tem za pogovore. Velikokrat sem slišal tudi od ostalih iz Jugoslavije, sploh pa v tujini: »A, ti si naš, ti si naša, to je naše«.

Tibor Horvat

OD SLOVENIJE...

S 1. julijem višji davek na dodano vrednost

Vlada se je odločila, da s 1. julijem zviša davek na dodano vrednost (DDV), zaenkrat pa še ne bo uvedla kriznega davka. Z letom 2014 bo uvedla davek na nepremičnine in ustavila zniževanje davka od dohodkov pravnih oseb, med drugim pa predlaga tudi zvišanje sodnih taks in uvedbo davka na sladke pijače ter loterijske srečke. Skupaj to pomeni 540 milijonov evrov dodatnih proračunskih prihodkov, enak znesek varčevanja pa je predviden tudi na odhodkovni strani, je povedala premierka Alenka Bratušek. Vlada je te ukrepe vgradila v program stabilnosti, ki ga je sprejela skupaj z nacionalnim reformnim programom. Gre za dva ključna programska dokumenta za izhod iz krize, ki ju je konec minulega tedna poslala tudi Evropski komisiji v Bruselj. »Gre za program, ki bo Sloveniji omogočil, da ostane popolnoma suverena država,« je poudarila Bratuškova in dodala: »Zavedamo se, da noben dvig davka ne vpliva pozitivno na gospodarstvo. Izbrali smo takšnega, ki najmanj negativno vpliva na gospodarsko rast«. Splošna stopnja DDV se bo zvišala z 20 na 22 odstotkov, znižana pa z 8,5 na 9,5 odstotka. Od zvišanja DDV si vlada obeta dodatnih 250 milijonov evrov letno.

Pahor obiskal Zagreb

Predsednika Hrvaške in Slovenije Ivo Josipović in Borut Pahor sta v Zagrebu podpisala skupno deklaracijo, s katero sta se zavezala h krepitvi prijateljskih odnosov med državama in narodom na vseh področjih družbenega in političnega življenja. Dotaknila sta se tudi reševanja spora o Ljubljanski banki in gospodarskega sodelovanja. V izjavi po srečanju je Josipović poudaril, da je Pahorjev obisk uokviril reševanje vseh odprtih vprašanj med državama, krepitev gospodarskega sodelovanja in skupno prihodnost v Evropski uniji. Slovenski predsednik je izpostavil, da sta državi po dveh desetletjih reševanja težkih odprtih vprašanj vendarle prišli do rešitev in sta iz običajnega sosedstva prešli v dobro sosedstvo in v prijateljske odnose.

Slovenci na Madžarskem v luči ljudskega štetja

Oktobra 2011 je na Madžarskem potekalo ljudsko štetje, na katerem so se nekatera od vprašanj nanašala na narodnostno pripadnost in materinščino vprašancev. Na spletni strani madžarskega Statističnega urada smo lahko izide spoznali na koncu marca 2013, za predsednike državnih narodnostnih samouprav pa so sklicali sejo mesec dni po objavi rezultatov v Budimpešti. S predsednikom Državne slovenske samouprave Martinom Ropošem smo se pogovarjali dan po konferenci, ki so se je v Budimpešti udeležili ob predsednikih krovnih organizacij tudi predstavniki Statističnega urada, Urada varuha temeljnih pravic, ob drugih strokovnjakih za narodnostna vprašanja pa je bil povabljen tudi državni podsekretar dr. Csaba Latorcai, ki je odgovoren tudi za narodnostno področje.

»Predstavniki Slovencev na Madžarskem smo se pred konferenco sestali in ocenili objavljene podatke ter izoblikovali skupno mnenje. Zavedamo pa se, da številke niso važne le za krovne organizacije, temveč za celotno slovensko skupnost« - je poudaril Martin Ropoš in o sami konferenci povedal: »Na začetku srečanja so svoje poglede predstavili strokovnjaki, nato pa so spregovorili predsedniki državnih samouprav. Čutilo se je, da ima vsaka manjšina drugačen pristop k ljudskemu štetju, vsak je izide ocenil po svoje. Če se je pri določenih narodnostih povečalo število pripadnikov, so predstavniki seveda izrazili zadovoljstvo. Niso pa bili vsi veseli povečanja števila, saj lahko leto povzroča težave pri volitvah v narodnostne samouprave naslednje leto.«

Na podlagi statističnih podatkov se je število Slovencev na Madžarskem zmanjšalo. Zaradi do sedaj nepoznanega navedenega podatka pa ni povsem jasno, za koliko oseb je Slovencev

manj. »Podobno kakor nekatere druge skupnosti smo naleteli na nenavadne podatke. Po ljudskem štetju leta 2001 so ugotovili, da je

Predsednik DSS Marin Ropoš

Slovencev na Madžarskem 3040. Mi smo ta podatek uporabljali deset let in se sklicevali nanj. Dodajali pa smo, da je Slovencev po naših ocenah pet tisoč. Zdaj navaja statistični urad za leto 2001 doslej neznano številko 4832. Te številke do sedaj nikjer nismo zasledili. Sicer bi lahko vseskozi govorili, da nas je toliko po uradnem štetju, ne pa po ocenah« - je izrazil začudenje predsednik in dodal, da glede omenjene razlike ni dobil obrazložitve od predstavnikov Statističnega urada. »Ni vseeno namreč, če je Slovencev manj za 200 ali 2000 oseb. Upamo, da v kratkem dobimo odgovor na svoja vprašanja.«

Razlika za dva tisoč ljudi bi bila prehuda za tako majhno skupnost, kot so Slovenci. Primerjava z drugimi podatki - če izvzamemo spornega - pa kaže na znižanje za približno 220 oseb. Martin Ropoš to razlaga z demografskimi trendi: »Slovenci živimo večinoma v Porabju, v majhnih vaseh. Na Gornjem Seniku se je število prebivalcev v desetih letih znižalo za približno sto ljudi. Na žalost jih je več umrlo in se manj rodilo, kar se dogaja tudi po vsej državi. Če pa

pogledamo podatke o tem, koliko Slovencev je izjavilo, da pozna jezik, je slika že prijaznejša.« Za poznavanje materinščine se je namreč na ljudskem štetju izreklo nad 95 odstotkov ljudi, ki so se izjavili za Slovence.

Predsednik Državne slovenske samouprave je še povedal, da so na konferenci pomisleke o sistemu izvolitev narodnostnih samouprav izrekli tudi predstavniki drugih manjšin. »Opozorili smo na to, da so lokalne narodnostne samouprave za nas zelo važne, saj jih nimamo veliko. Po naših vaseh pa živi malo ljudi. Zato smo predlagali, da naj bi lahko narodnostno samoupravo ustanovili tam, kjer je najmanj 30 pripadnikov skupnosti, če pa jih ni, naj zadostuje 20 odstotkov deleža manjšincev v določenem naselju. Konkretno so za nas vprašanje Andovci, kjer nam manjka en sam pripadnik za ustanovitev samouprave, delež Slovencev pa je 44-odstotni, kar je dosti več od 20-procentnega deleža« - je računal Martin Ropoš in dodal, da je do volitev v narodnostne samouprave še več kot leto dni, tako je morda še dovolj časa za spremembe volilnega zakona.

Na budimpeštanski konferenci so se voditelji krovnih organizacij pogovorili tudi o tem, ali so se narodnostne organizacije v dovoljšnji meri pripravile na ljudsko štetje. »Mi smo ljudi opozorili preko kulturnih skupin in tudi medijev, tako Slovenskih utrinkov, Radia Monošter kakor tudi časopisa Porabje. Upajmo, da so v Porabju vsaj postavili vprašanja glede narodnosti. V večjih mestih to sploh ni gotovo. Najboljše pa bi bilo seveda, če bi ta vprašanja postavili v materinščini vprašanca, ne pa v madžarščini« - pravi Martin Ropoš.

Predsednik poudarja, da so pridobljeni in objavljeni podatki za narodnostne skupnosti le informativnega značaja, saj na vprašanja v zvezi z narodnostjo ni bilo obvezno odgovoriti. »Potrdili so tudi strokovnjaki statističnega urada in urada ombudsmana, da ne bi bilo dobro, če bi se na podlagi teh podatkov financirale narodnostne organizacije in institucije.« Dobljene številke ljudskega štetja namreč niso vse, saj so vsi udeleženci konference poudarili, da je pomembneje, kako kakovostno in uspešno je delovanje neke narodnosti, kakšne institucije vzdržuje. »Na sestanku sem poudaril: v zadnjih letih smo se potrudili in prevzeli skrb za institucije in medije. Tako lahko namreč pridobimo mlade. Smo celo prisiljeni, da prevzamemo take naloge, ki jih drugi nimajo, moramo se potruditi na primer tudi na gospodarskem področju. Dosegli smo veliko pri evropskih projektih, poskušamo biti aktivni in ohraniti svojo majhno skupnost. Tega morda ne vejo pripadniki narodnosti, ki živijo v aglomeraciji Budimpešte. Mi smo tukaj na terenu, na obmejnem območju, za vse moramo poskrbeti sami. Upajmo, da naš trud prinese nekaj pozitivnega, da bi ne le čez deset let, temveč tudi čez petdeset in sto let živeli Slovenci v pokrajini, kjer prebivajo že več stoletij.«

Seveda je pravilno, če so predstavniki krovnih organizacij optimistični. Je pa potrebno opozoriti tudi na podatek, da je 60 odstotkov državljanov slovenske narodnosti starejših od 40 let. Tako ostaja večno ponavljana naloga vseh institucij, da pridobijo tudi mlade za slovenstvo. To pa ni slovenska posebnost, temveč značilnost vseh majhnih skupnosti v morju večinskega prebivalstva.

-dm-

V Murski Soboti

ODSEVI PRAZGODOVINE V BRONU

V Pomurskem muzeju v Murski Soboti je odprta razstava *Odsevi prazgodovine v bronu – situatna umetnost* Novega mesta. V programu Evropske prestolnice kulture Maribor 2012 je potujočo razstavo, sicer brez konkretnih eksponatov, ampak na panojih, s fotografijami, risbami, skicami in filmom, pripravil Dolenjski muzej iz Novega mesta. Kot sta v pozdravnih nagovorih poudarila direktorja Zdenko Picel in Metka Fujs, dolenjski in pomurski muzej sodelujeta z izmenjavo razstav tudi izven programa Evropske prestolnice kulture. Ravno kar je v novomeškem muzeju razstava *Tü mo*, ki jo je pripravil Pomurski muzej. Iz Murske Sobotice bodo razstavo *Odsevi prazgodovine v bronu* postavili še na Ptuj, potem se bo vrnila v domicilni Dolenjski muzej v Novo mesto.

Odsev prazgodovine v bronu – situlska umetnost iz Dolenjskega muzeja v Novem mestu je na ogled v Pomurskem muzeju v Murski Soboti

Razstavo je na odlično obiskani otvoritvi v Murski Soboti predstavil arheolog in kustos Dolenjskega muzeja Borut Križ. Situlska umetnost je v 1. tisočletju pred našim štetjem predstavljala najvišji likovni dosežek srednje Evrope in njen ekspresiven odziv na umetniška dogajanja grško-etruskega sveta. V starejši železni dobi je Novo mesto spadalo med največja prazgodovinska središča. Med množico arheoloških predmetov, ki so bili do zdaj izkopani v Novem mestu, je kar devet bronastih situl okrašenih v situlskem slogu in predstavljajo najvišji umetniški izraz in vrhunske dosežke železnodobne Evrope.

Z izrazom situlska umetnost označujemo likovno izražanje, izvedeno v tanki bronasti pločevini, ki je sredi 1. tisočletja pred našim štetjem cvetelo na prostorih današnje severne Italije, Slovenije, Istre, severovzhodne in zahodne Avstrije. Pripoved in okraši so na situlah prikazani v vodoravnih pasovih. Kot poudarja avtor razstave Borut Križ, pripoved situl Novega mesta dopolnjuje in bogati zakladnico svetovne kulturne dediščine in opozarja na nepogrešljiv prispevek Dolenjske v 1. tisočletju pred našim štetjem pri oblikovanju skupnega evropskega kulturnega prostora. Prizadevanja novomeških mojstrov postavlja Novo mesto ob bok najpomembnejšim evropskim centrom, je prepričan arheolog. Tudi zato so leta 2006 Novo mesto poimenovali mesto situl.

Ob postavljeni razstavi v Novem mestu in potujoči razstavi so pripravili tudi obsežno monografijo, ki so jo podarili tudi Pomurskemu muzeju.

E. Ružič

Dan svetega Gottharda

V Monoštru, ki letos praznuje 830. obletnico ustanovitve, so 5. maja priredili dan sv. Gottharda, ki je zavetnik mesta, obenem je po njem poimenovano mestce ob Rabi. Slavje se je začelo dopoldne s slavnostno sveto mašo v baročni cerkvi, nakar so ob-

cerkve. Stvaritve je blagoslovil sombotelski škof dr. András Veres. Obenem so tri prostore sedanje občine poimenovali po treh opatih, ki so si veliko prizadevali za red in mesto. Slavnostna dvorana nosi od 5. maja ime Roberta Leeba, soba št.17 je poimenovana

čani obiskali slavnostno dvorano nekdanjega samostana (sedaj so tu prostori občine), ki jo od začetka maja krasijo reprodukcije slikarja Matthiassa Gussnerja. Originalne slike hranijo v cisterijanski opatiji v Heiligenkreuzu pri Dunaju. Na slikah so upodobljeni opati, ki so imeli pomembno vlogo v zgodovini monoštrske

po Fritzu Alberiku, županova sprejemnica pa po Marianu Reutterju.

Kot zaključek programa so se lahko zainteresirani sprehodili in si ogledali znamenitosti Monoštra pod strokovnim vodstvom Ferenca Csuka, člana domoznanskega kluba.

SM

Foto: P. Molnár

WWW.SLOVENC.I.HU

Zveza Slovencev na Madžarskem

Novice

Programi, prireditve

Zveza Slovencev na Madžarskem
Gardonyijeva 1
9970 Monošter/Szentgotthárd
Telefon: 00 36 94 380 208
00 36 94 552 596
E-pošta: info@zveza.hu

zveza.hu

... DO MADŽARSKE

Romi so skriti potencial madžarskega gospodarstva

Medtem ko večina strank gleda na romsko skupnost na Madžarskem kot na problem, vlada vidi v njej skriti potencial madžarskega gospodarstva, je povedal premier Viktor Orbán na zasedanju Koordinacijskega sveta o romskem vprašanju. Hkrati je izpostavil, da ta skupnost danes še ni tako razvita in močna, da bi ji lahko tržišče ponudilo delo, zato potrebuje pomoč, ki jo dobi v okviru t. i. programa dela Start. Med cilji je omenil, da bi vsak Rom končal osnovno šolo, oziroma bi jih vse več prišlo do mature. Zasedanja se je udeležil tudi minister za človeške vire Zoltán Balog, ki je nanizal glavne poudarke romske politike vlade. Leta 2010 je romsko vprašanje prvič dobilo samostojni sekretariat, na čelu z državnim sekretarjem, leto kasneje je vlada – v času predsedovanja Evropski uniji – pripravila okvirno evropsko romsko strategijo, maja leta 2011 je vlada podpisala sporazum z Državno romsko samoupravo v interesu integracije Romov. Kot rezultate je naštel novi štipendijski program za romske mlade, vključevanje Romov v javno zaposlovanje, program za zaposlovanje romskih policistov. Vlada se je konec januarja odločila za ustanovitev koordinacijskega sveta, katerega naloga je pripraviti smernice strategije romske politike, izdelati konkretne predloge izvedbe in spremljati izvedbo le-teh.

Dan Madžarov v diaspori

Komisija za diasporo Madžarskega stalnega sveta je na svojem zadnjem budimpeštanskem zasedanju 8. maja določila za dan Madžarov v diaspori 15. november. Ob tem dnevu naj bi se organizirale prireditve v vseh državah Karpatske kotline, v katerih živijo Madžari v diaspori. Centralna prireditev pa se bo organizirala tudi v matični državi.

Meni je najbavše pa najlepše doma

Že večkrat sem piso od tau-
ga, kak prvin tak gnesden,
mladina z male vasi v varaš
ali v vekše vasi odide. Tau je
zame malo čudno, ka tau
je ešče zdaj tak, da pri vsik-
ši družini je avto. V deseti
minutaj se leko v Varaš pri-
pelaš v službo ali po sobotaj
kipuvat v bauto. Leko, ka se
voziš, dapa za tau mir maš, v
lejšoj pokrajini leko živeš, v
čisti naravi. Proto taumi itak
nika vleče mladino, dapa ka
je tau, tau dja ne vej, zato
ka meni tau nikdar nej na
pameti bilau, ka bi vō z vesi
v Varaš odišo, pa hvala Bau-
gi, s tejm sem nej sam, par
»bejli vran« nas ešče žive v
Andovci. Med te se drži Tibi
Časar, po domanjom Kova-
čin, šteroga tak mislim, ka
ešče bomba bi ga nej mogla
kraj od daumi zagnati.

- *Tibi, tebi rejsan nikdar
nej na pamet prišlo, ka
bi iz Andovec kama inan
ušo?*

»Tau mi je v mojom žitki nik-
dar nej napamet prišlo, ka
bi kama inan, kraj od daumi
ušo, če de gron mlato pa nej.
Leko povejm, ka spoj dosta
sem delo pri taum rami na
gazdiji, dja se tū dobro poz-
nam (počutim), nika mi ne
fali, te bi pa zaka ušo. Če sem
dja v Varaši pau dneva, te je
tau meni že špajсно, pa sem
na tejm, ka kak najprvin
leko domau dem. Meni te že
fali te mir, od tauga lepšoga
nega, gda si človek dola pod
djablan sede, kak zdaj müva
tū sediva, kauli nas pa ftiči
popejvajo.«

- *Ka se ešče zvün tauga tebi
tū v Andovci vidi?*

»Tau tak taprajti ranč ne
more, k taumi tū moraš ži-
veti, pa te zvejš, zaka je tū
tak dobro. Te mir, ka je tū,
ga ne moreš plačati. Drügo
pa tau, ka mladi mamō edno

dobro društvo, šteri dosta
vküp odimo, veselimo se pa
prireditve delamo. Leko, ka
nejmamo nej krčmé pa nej
baute, dapa mi smo se že k
tauma vcujvzeli, mi se pri
Porabski domačiji srečüva-
mo po večeraj.«

Tibi Časar (Kovačin Tibi) iz Andovec

- Te je tō vse tak lejpo pa ve-
selo bilau, gda so ešče krave
bile pa s senauv trbelo dela-
ti?

»Leko, ka dosta trbelo delati,
dapa mena se je tisto vidlo.
Dja sem že vejn te traktor
vozo, gda sem ešče ranč nej
v šaulo odo. Meni je oča vse
dopōjsto, pa gda smo gnoj
vōvozili, te sem dja pelo. Tak
mali sem bijo, ka sem s sica
pedal nej dosečno, stoječi
sem ravno traktor. Gda sem
dja štirinajset lejt star bijo, te
sem dja že z žagov pa s trak-
torom pejneze slōžō.«

- *Sto je tebi pokazō, kak tr-
bej vauz naklasti?*

»Tau se sam od sebe moraš
navčiti, ovak tau nede, za-
man ti tapovejo, tak se vau-
za naklasti ne moreš navči-
ti. Senau je nej takšo, ka so
bale, ka je samo gorazlūčaš
pa se peleš z njimi domau.«

- *Bilau je tak, ka se ti je*

vauz počüjsno?

»Nemo ti lažo, dapa meni v
žitki nej, gnauk tak malo,
dapa te sem zato tō sreč-
no domau odpelo. Müva z
materdjov sva vsigdar tak
pomalek naklajala, ona je
vrkar na kauli bila, dja sem

pa goralōjčo.«

- *Leko ka mati
znala, kak tr-
bej vōklasti?*

»Nej, dja sem
vōklau, ona je
vsigdar samo
klačila.«

- *Gda človek
nazaj misli,
te je vse lejpo,
dapa te gda
se mantraš,
je zato nej tak
veselo bilau,
nej?*

»Te je zato malo
špajсно bilau,
da so se drügi
kaupat šli ali

so doma v sejnci sejdli, dja
sem pa doma krave paso ali
s senauv delo. Dapa človek
tau tapozabi, zato ka zvōjn
tauga je dosta vse lejpo tō
bilau. Bilau je pri nas tak,
ka edenajset glav mare smo
meli s telicami vret. Gda
sem delat odo, rano v petoj
vōri sem stano pa do šeste
sem vse tanapravo, te sem
se skaupo pa tak sem ušo
na bus. Drügo, ka je ešče ta-
ostalo, tisto pa te mati delala
tadale. Pri nas je doma vsi-
ški vedo, ka ma za delo, nas
je nej trbelo trcati. Dosta je
trbelo delati, dapa vejn smo
zato bola mirno živeli kak
zdaj, gda vsakši samo leti.
Te, gda je fejt vrauče bilau,
te smo si tū vanej pod dja-
blanov malo dola legli, čas
smo si vzeli, zato ka niše sile
nej bilau. Če bi gnesden tak
bilau, ka bi se doma splačalo
vertivati, dja bi več nej ušo v

fabriko delat pa nikan nej.«

- *Emo bi volau doma vetri-
vati?*

»Zaka, doma bi ti ka falilo?
Rano gorastaneš, vse tana-
praviš, pa ti niške ne zapo-
vejda. Dja bi najraj tak živo.
Nej bi trbelo na bus leteti
pa vsigdar na pauti biti kak
poštevca konjski drek. Ešče
gnesden bi leko vertivo, če
bi nej bila divdjačina pa za
mlejško bi tō bola plačüvali.«

- *Kak ste se prvin branili
proti divdjačini?*

»Te smo nej meli nej električ-
noga pastira pa nej ograjo.
Tak smo skrb meli na njivo,
ka smo vanej spali, gnauk
eden, gnauk drügi. Meli
smo edno malo üto gorapo-
stavljano pa v tistoj edna po-
stela bila. Gda je divdjačina
paulek prišla, te je pes začno
lajati, mi smo pa rogatali,
tak smo leko njivo obrani-
li. Spomnim se, ka je bilau
tak, ka vanej sem spau pa
zazranka sem od tistec üšo
v šaulo. Dapa tisto tam va-
nej je nej spanje bilau, bola
samo mantranje.«

- *Teško je bilau krave do-
ladati, spoj pa slejdnjo,
nej?*

»Tau je tak bilau, gda smo
slejdnjo kravo doladali, ka
je mati slejdnje tri dni ranč
nej v štalo üšla, zato ka fejt
go je šanalivala. Dja sem go
dojijo, dja se go polago, mati
je več kauli njē nej odla, ša-
nalivala je, ka slejdnja krava
tō kraj od rama odide.«

- *Ka misliš, ka bi starci
prajli, če bi nazaj prišli
pa bi vidli, ka je prazna
štala?*

»Tak mislim, ranč bi nej dali
valati, ka se je tašo leko zgau-
dilo. Štale so prazne, ranč
tak njive, cejla ves vküpza-
raškena, vse, ka je te vrej-
dnost bilau, zdaj že nikoma
nej trbej. Tak mislim, na tau

niške nej mislo, ka se svejt
tak fejt obrne. Prvin smo
nej meli brigo na tau, ka
kauli rama bi travo trbelo
kositi, zato ka krave so se
kauli rama pasle. Cejli den
so vanej bile, pa gda njim je
više prišlo, te so same nutra
v štalo šle. Spodkar je bila
edna mlaka, ta so pa odle-
pit, tak ka mi smo nanje do-
sta brige nej meli.«

- *Mate ešče kakšno živino
doma?*

»Zvün mačke pa psa ešče
štiri svinje mamō. Dosta
lüstva pravi, ka svinje je tū
nej vrejdnō držati, dapa če
tak gledamo, te je nikanej
vrejdnō delati. Mi bar vej-
mo, ka djejmō, zato ka mi
smo je polagali, leko ka tau
zato tō košta, dapa nej ti
trbej nagnauk telko pejnez
vōdati, liki samo tak sprau-
toma. Drügo pa tau, ka gda
zabadamo, te pri nas cejla
družina vküppride, že za
volo tauga je vrejdnō doma
svinje krmiti. Tašoga reda
smo bar vküper leko, pa se
veselimo eden drugoma.
Na leto tak samo parkrat je
prilika za tau, če pa vsigdar
vsikši samo silo ma.«

- *Ti si fejt rad doma verti-
vo, dapa zato itak si se za
strugara vōnavčo, zaka?*

»Zato, ka sem tak mislo, ka
nika se moraš vōnavčiti,
nikdar ne vejš, ka ti žitek
prinese. Po pravici, dja sem
avtomehanik sto biti, dapa
te bi meni v Sombotel v in-
ternat trbelo titi, dja sem pa
kraj od daumi nej sto, tak
sem strugar grato. Kak sem
že pravo, meni nikdar na
pameti nej bilau, ka bi kraj
od daumi üšo, pa če de Baug
pomago, ranč nemo üšo,
zato ka meni je najbavše
pa lepše doma.

Karči Holec

STARI AUTO TAM ZA BAUTO

Za bauto že lejta pa lejta stogi eden stari auto. Niške ne vej, sto ga je tam njau. Ranč tak niške ne vej, kak dolgo je že tam gé. Eni pravijo, ka tresti lejt, drugi, ka dosta duže. Pa tou tō niške ne vej, kakši auto je tou. Vsikši samo vej, ka je tou gé eden stari auto. Tē stari auto pa eške kak dobro vej, kak je z njim gé.

Gnaki auto

Stari auto zar za bauto eške trno dobro pouni, kak je svojga brata srečo. Takšnoga brata, ka sta si bila gnakiva kak djaice djaici. Bui je den kak vsikši drugi. Takši den, ka bi ga leko brž ta pozabo, če bi se nej zgoudilo, kak se je zgoudilo.

Naš Luigi, Lujzek je svoj libleni auto po dugom časi znouva pelo tak malo tavō. Nej trbej gnouk prajti, kak je njegvi auto biu veseli. Znouva njemi je motor brno, znouva so se njemi potači vrteli. Pelala sta se nut v varaš pa po tejm eške tak malo vō iz varaša. Ranč na mesti, kak se varaš skur konča, je Lujzek dola stano. Tam zmejs med drugimi autonami ga je sparkejro. Po tejm je coto vzeu pa ga cejluga zbriso. Njemi je pra doj zbriso, aj bou znouva čisti. Po tejm je nut v veliko bauto odišo. Nika je trbelo küpiti. V tejm pa je ne vido. Neje vido, ka se je tam sparkejro eden vcejlak gnaki auto, kak je njegvi. Neje mogo videti, ka je v bauti biu. Nin za deset minutov je vō iz baute prišo. Pa kak je vō prišo, ga je vpamet vzeu. Nej svoj auto, tisti drugi. Depa, un si je brodo, ka je njegvi. Kcuj k njemi je stoupo pa skur vküper spadno. Po dveraj je biu poškrabani, zar je cejli blaten biu pa eške prejnja glažojna je poučena bila. Samo se je leko za glavou prijo. Se je leko prijo za glavou pa djoukati začno.

»Moj auto, moj lejpi auto? Ka so tou napravili, sto ti je tou včino?« so njemi tekke skuze.

Sto vej, kak dolgo bi se tam eške od nevoule trouso. Sto vej, kak bi bilou z njegovim srcoum. Sto vej, če bi nej prišo eden možakar.

»Ka je gé, gospoud? Lagvo vam je gé?« ga je pito.

»Kak bi mi nej bilou? Vej pa poglednite, poglednite, kak vōgle-da?«

Možakar je nej vedomo, od koga njemi guči. Gleda je es pa ta, nika nej vido. Zatoga volo ga je dun pito, ka je gé za baje.

»Vej pa moj auto! Ne vidite, kakši je gé,« je skur na kolena spadno.

Na, zdaj je možakar dun vpamet vzeu. Samo se je začno smedjati. Tak je eden djouko, drugi pa se je smedjau. Našoga Lujzeka je tou svadilo. Tak svadilo, ka je enjo djoukati pa se začno koriti.

»Ja, vej pa! Vi se leko smedjate, ka nemate takše nevoula, kak je ge mam. Pa vi se iz mojga autona nete smedjali, ka te vedli!« Možakar se rejsan enjo smedjati. Iz žepke je ključce vō vzeo pa začno auto odklepati. Dveri je gor oudpro pa se nut vseu.

»Tou je moj auto, nej pa vaš. Pa ge mo takši auto vozo, kak mo ge škeu,« se je že odpelo z mesta tō.

Kuman zdaj je Lujzek vpamet vzeu svoj auto. Od velke sreče je leto k njemi. Če ne bi telko lüstva bilou tam koulakvrat, bi ga küšvati začno. Depa, dun je eške gnouk začno djoukati. Zdaj nej od žalosti, zdaj je od sreče djouko.

Ja, tou auto tam zar za bauto eške trno dobro pouni. Depa, ti-stoga svojga brata več nigdar nej srečo pa nej vido. Pa Lujzek na svojo veliko srečo tō nej.

Miki Roš

»Aj püšlič povej, ka čütim v srcej«

Slovinci v Sombotelu že dugo cajta šegau majo, ka kauli prve nedele v majuši držijo den mater. Za nji je pa tau nej samo spominanje na lübléne

Program so začnili vnüki svétnika samouprave *Rudolfa Csera*. Mali *Rudika Cser* je povōdo: »Jaz imam pa goslice, goslice zveneče,

ji prinesem srečo.« Sestrična *Bianka Cser* je tapovōdala dugo pesem od slovenske pesnice *Neže Maurer*.

V drugom tali programa so se nutpokazali vnüki strine *Kristine Šulič*. *Kristijan, Adrijan* pa *Beatrix Fördös* so svojo babico pozdravili s slovenskov pesmov, med gučanjem pa so eške küšnili svojo staro mater na lica (»Zdaj ti dam še poljubčka dva na mehka lica tvoja...«).

Na konci so vsi zamaj, mlajši pa vōzraščeni povōdali naglas: »Voščiti ne znam, ti samo šopek dam. Naj šopek pove, kar čüti srce!«

Po programi so navzauči kauš-tali pokaraj, ka so ženske spekle po receptaj svoji mater. Vsi so se spominali na svoje materé z raužov pa rečami, če pa je od koga mati več nej

Rudika, Olivija in Emilija Cser so vküper pozdravljali mamice

materé, liki na slovenski materni gezik ranč tak, šteroga so pred dosta-dosta lejtami s sebov vzeli z domanjoga Porabja, pa ga eške gnesden gor-držijo v veukom varaši.

»Na den mater, materne rejči se spominamo svoji mater, stari mater, od šteri smo se navčili svojo slovensko materno rejč. Najoprvm mlajši nutpokažejo kratek slovenski program« - je navzauče pozdravila predsednica sombotelske samouprave *Marija Kozar*. Sinauvi pa čerí Porabski Slovincov v Sombotelu so že veuki, vōzraščeni gratali, zatok so se v Slovenskom kulturnom društvi Avgusta Pavla nalekli vnüki, šteri so s slovenskov rečjaup pozdravljali svoje stare stariše.

ki pojo mi pesmice, pesmi zlate sreče.« Sestra *Olivia*

»Ti dam še poljubčka dva« - Kristina Šulič z vnüki

Cser je dale gučala: »Jaz imam pa mamico, mamico ljubečo, ji zapojem pesmico,

med nami, je vužgo svejčo spomina.

-dm-

Lipa ***
HOTEL • RESTAVRACIJA
Monošter - Szentgotthárd
Gárdonyi u. 1.
Tel.: (+36)94/383-060
E-mail: info@lipahotel.hu

